

תת"ע 5186/10/18 - מושיר זייד נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5186-10-18 מדינת ישראל נ' מושיר זייד
תיק חיצוני: 11210212541

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש

מושיר זייד
ע"י ב"כ עו"ד יחיה פואד

נגד
משיבה
החלטה
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 28.11.18.

כנגד המבקש הוגש ביום 10.10.18 כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות לאות של שוטר במדים בניגוד לתקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 10.8.18.

הזמנה לדין נשלחה בדואר, ושיבת הקראה נקבעה ליום 28.11.18, אך המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 30 ימים.

על פי אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט, פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ביום 25.12.18.

בבקשה מיום 14.7.19 טען הנאשם, כי לא קיבל את הדו"ח נשוא הבקשה, לא בדואר ולא ביד; וידע על קיומה של הפסילה בגזר הדין רק לאחר הודעה ממושרד הרישוי על הפסילה; וכן נטען כי יש למבקש טענות הגנה חזקות וטובות כי לא ביצע את העבירה, ולא נהג ברכב בעת ביצוע העבירה; וכי עונש הפסילה של חודש ימים הינו חמור ביותר.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי המבקש זומן כדין, ואישור המסירה חזר בציון 'לא נדרש', כפי שעולה מאישור מסירה שצורף לתגובה; כי המבקש לא הצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל לשינוי התוצאה; וכי העונש שהוטל הינו סביר ומידתי, ואף מקל ביחס לנסיבות ולאישום.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

על פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה, הזמנה לדין וכתב אישום נשלחה בדואר רשום לכתובתו של המבקש וחזרה בציון 'לא נדרש'; ולפיכך חלה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009)). המחוקק קבע חזקה, כי מסמך שנשלח בדואר רשום הגיע ליעדו, ומקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, יש לראות בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. התקנה מאפשרת לנמען לנסות ולסתור את החזקה, אם אירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו.

בעניינינו, אין די בהצהרת המבקש בעלמא, כי לא קיבל את הדו"ח, טענה הנסתרת מאישור המסירה עצמו, המעיד כי נשלחה הודעה למבקש, אשר לא נדרשה על ידו; והמבקש לא הוכיח כי לא דרש את ההזמנה לדין וכתב אישום מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי, והמבקש אף לא פנה לסניף הדואר בניסיון לברר את הטעון בירור ולגבות טענותיו בראיות, ולפיכך, יש לראות כמי שקיבל את הודעת תשלום הקנס. וראו רע"פ 2575/17 **רון גייאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.2017); רע"פ 5258/14 **חיים סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.08.2014); ורע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015):

"כלל הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדין בעניינו, קמה "חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו (רע"פ 3836/15 סעד נ' עיריית נתניה (8.6.2015); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשרת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראיתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדין. אדגיש, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, בנוגע לתקינות אישור המסירה שהציגה המשיבה."

וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018), כב' השופט ערן קוטון:

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדין חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדין כדן, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו. "

ועפ"ת (מחוזי חי') 21632-09-11 מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.11.2011), השופט כמאל סעב:

"המערער זומן כדין ובהתאם למצוות תקנה 44 (א) לתקנות, הזימון לא נדרש ולכן היה רשאי בימ"ש השלום לדון אותו בהעדר. אין למערער כל הסבר או הצדק סביר להיעדרותו מן הדין.

כמו כן, עיון בנספחי הודעת הערער מראה כי הזימון לא נדרש וכי אם יש למערער על מי להלן, ראש ובראשונה היה עליו להלן על עצמו."

יתרה מכך, אף אם נכונה טענתו של המבקש בבקשה, כי לא קיבל את ההזמנה לדין בדואר, הרי שכאמור לעיל, פסק הדין מיום 28.11.18, על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הומצא לידי המבקש ביום 25.12.18, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כ- 6.5 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, שיהיו שיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בענייננו, מבלי שהוסבר השיהוי המשמעותי בהגשת הבקשה.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 8604/15 ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.12.2015).

בענייננו, לבד מהטענה הכללית כי יש למבקש טענות הגנה חזקות וטובות, וכי לא ביצע את העבירה ולא נהג ברכב, לא נטענה טענה ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

ביחס לטענות לחומרת העונש - נוכח חומרת העבירה, העונש שהושת על המבקש אינו חורג במידה קיצונית ברמת הענישה המקובלת, ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

לכל האמור לעיל, יש להוסיף, כאמור, את השיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין. ראו לעניין זה עפת (מחוזי נצרת) רביע מירם נ' מדינת ישראל, 24.2.16:

"בשולי פסק הדין אציין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שלילת רישיון נהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מתוך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצמם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורתי העומד בבסיס צבירת הנקודות."

ועפ"ת (מחוזי חי') 17557-07-18 **אוסאמה עומר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.08.2018):

"למעשה, הבקשה הוגשה לבית משפט קמא בשל חששו של המערער מפעולות שיינקטו בידי משרד התחבורה. פעולות אלה אינן חלק מההליך שהתקיים בבית משפט קמא ואיני סבור כי יש בהן להוות שיקול בשאלת הענישה או בסוגיית ביטול פסק הדין."

ובאשר לטענת המבקש שיינתן לו יומו בבית המשפט - אין לי אלא להפנות לע"פ (מחוזי ירושלים) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.08.2005):

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה למשל: רע"פ 1773/04 **אלעוברה נ' מדינת ישראל**, תקדין (2004); רע"פ 5377/03 **וג'די נ' מדינת ישראל**, תקדין (2003); ר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) 279 (1985))."

וראו גם ע"פ (מחוזי ירושלים) 9073/05 **אבו סנינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.04.2005).

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י' אב תשע"ט, 11 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.